

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 11ης Ιουλίου 2002 *

Στις υποθέσεις T-107/01 R και T-175/01 R,

Société des mines de Sacilor — Lormines, με έδρα το Puteaux (Γαλλία), εκπρο-
σωπούμενη από τον R. Schmitt, δικηγόρο,

αιτούσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον G. Rozet και
την L. Ström, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση, αφενός, αναστολής εκτελέσεως των αποφάσεων της Επιτροπής της 30ής Μαρτίου, 21ης Απριλίου, 9ης και 10ης Ιουλίου 2001 και, αφετέρου, λήψεως προσωρινών μέτρων συνισταμένων στο να διαταχθεί η Επιτροπή να δεχθεί τις καταγγελίες που της απηύθυνε η αιτούσα στις 9 Φεβρουαρίου και στις 9 Μαΐου 2001,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Κατά το άρθρο 86, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, ΑΧ:

«Τα κράτη μέλη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να λάβουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίζει την εκτέλεση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις αποφάσεις και συστάσεις των οργάνων της Κοινότητας και να διευκολύνουν την εκπλήρωση της αποστολής της.

Τα κράτη μέλη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να απέχουν από κάθε μέτρο ασυμβίβαστο με την ύπαρξη της κοινής αγοράς, που αναφέρονται στα άρθρα 1 και 4.»

2 Το άρθρο 4 ΑΧ ορίζει:

«Θεωρούνται ότι δεν συμβιβάζονται με την κοινή αγορά άνθρακα και χάλυβα και κατά συνέπεια καταργούνται και απαγορεύονται εντός της Κοινότητας, σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται στην παρούσα Συνθήκη:

[...]

β) τα μέτρα ή κάθε πρακτική που εισάγουν διάκριση μεταξύ παραγωγών, μεταξύ αγοραστών ή μεταξύ καταναλωτών, ιδίως όσον αφορά τους όρους των τιμών της παραδόσεως και τα τιμολόγια των μεταφορών, καθώς και τα μέτρα ή κάθε πρακτική που εμποδίζουν την ελεύθερη επιλογή του προμηθευτή από τον αγοραστή·

γ) οι επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη ή οι ειδικές επιβαρύνσεις που επιβάλλονται από αυτά, υπό οποιαδήποτε μορφή·

[...]».

Πραγματικά περιστατικά

- 3 Η εταιρία μεταλλείων Sacilor — Lormines (στο εξής: αιτούσα) ιδρύθηκε το 1978 για να αναλάβει τις παραχωρήσεις και εκμισθώσεις μεταλλείων σιδήρου της Sacilor στη Λωραίνη. Λόγω της πτωτικής πορείας που παρουσίαζε η εξόρυξη μεταλλευμάτων σιδήρου στην περιοχή αυτή, η Γαλλική Κυβέρνηση αποφάσισε, το 1991, να σταματήσει την παραγωγή, όπως και όντως έγινε το 1993.
- 4 Λόγω της καταργήσεως του εταιρικού της αντικειμένου, η αιτούσα εταιρία επρόκειτο να οδηγηθεί σε λύση της. Επομένως, άρχισε τις διαδικασίες εγκαταλείψεως και παραιτήσεως.
- 5 Η διαδικασία εγκαταλείψεως σκοπεί στο κλείσιμο και στην ασφάλεια των παλαιών μεταλλευτικών εγκαταστάσεων. Στο πλαίσιο της εγκαταλείψεως, η εταιρία μεταλλείων υποχρεούται στην τήρηση των ειδικών κανόνων περί μεταλλείων, των οποίων το αντικείμενο συνίσταται στην κατοχύρωση της ασφάλειας των παλαιών μεταλλευτικών εγκαταστάσεων.
- 6 Η διαδικασία παραιτήσεως έχει ως αντικείμενο την πρόωρη λήξη της παραχωρήσεως. Επιτρέπει στον κατά παραχώρηση δικαιούχο να απαλλαγεί από τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την εφαρμογή των ειδικών κανόνων περί ορυχείων και τον απαλλάσσει από την κατά τεκμήριο ευθύνη που τον βαρύνει για τις ζημιές που προκαλούνται στην επιφάνεια.
- 7 Τα μέτρα εγκαταλείψεως εκτελέστηκαν σύμφωνα με τις διατάξεις του διατάγματος 80-330 της 7ης Μαΐου 1980, σχετικού με τους ειδικούς κανόνες περί ορυχείων και λατομείων (JORF της 10ης Μαΐου 1980, σ. 1179), όπως έχει τροποποιηθεί, κατά τα

όσα διαπίστωσε η αρμόδια εθνική διοικητική αρχή διαρκούντος του έτους 1996. Εντούτοις, το Δημόσιο δεν έθεσε τέρμα στις παραχωρήσεις.

- 8 Τα γαλλικά διοικητικά δικαστήρια, στα οποία προσέφυγε η αιτούσα, δέχθηκαν εν μέρει τις προσφυγές της, με τις οποίες ζήτησε να υποχρεωθεί η Γαλλική Δημοκρατία να αποδεχθεί την παραίτηση από τις προς αυτήν παραχωρήσεις, ώστε να παραμείνει επί του παρόντος δικαιούχος 18 παραχωρήσεων και δύο εκμισθώσεων.
- 9 Η διοίκηση, επειδή το αρμόδιο υπουργείο δεν αποδέχθηκε την παραίτηση, συνέχισε να εφαρμόζει τους κανόνες περί ορυχείων με βάση τον νόμο 94-588, της 15ης Ιουλίου 1994, περί τροποποιήσεως ορισμένων διατάξεων του μεταλλευτικού κώδικα και του άρθρου L. 711-12 του εργατικού κώδικα (JORF της 16ης Ιουλίου 1994, σ. 10239), επιβαρύνοντας, κατά συνέπεια, την αιτούσα με τις δαπάνες που προέκυπταν από τη λήψη μέτρων επιβλέψεως και από την εκτέλεση δημοσίων έργων.
- 10 Με τον νόμο 99-245, της 30ής Μαρτίου 1999, περί της ευθύνης λόγω ζημιών προκαλουμένων από την εκμετάλλευση ορυχείων και περί προλήψεως κινδύνων από μεταλλεία μετά το τέλος της εκμεταλλεύσεώς τους (JORF της 31ης Μαρτίου 1999, σ. 4767), το τεκμήριο της ευθύνης στον τομέα των μεταλλείων διευρύνθηκε, καθόσον στο εξής καθιερώθηκε τεκμήριο διαρκούς ευθύνης του παλαιού κατά παραχώρηση δικαιούχου. Ο νόμος αυτός προβλέπει επίσης υποχρέωση του πρώην εκμεταλλεόμενου να καταβάλει συμψηφιστικό ποσό προοριζόμενο για τη χρηματοδότηση των δημοσίων εξόδων επί δέκα έτη.
- 11 Η αιτούσα, θεωρώντας ότι η άρνηση των γαλλικών αρχών να θέσουν τέρμα στις παραχωρήσεις της, από την οποία απορρέει η επιβολή σ' αυτήν νέων, μη προβλέψιμων και υπερβολικών επιβαρύνσεων, αποτελεί παράβαση των άρθρων 4 ΑΧ και 86 ΑΧ, υπέβαλε στην Επιτροπή καταγγελία, με ημερομηνία 9 Φεβρουαρίου 2001, που πρωτοκολλήθηκε στη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής στις 21 Φεβρουαρίου 2001.

12 Με την καταγγελία της, η αιτούσα ισχυρίστηκε ότι οι γαλλικές αρχές παρέβησαν το άρθρο 4, στοιχείο γ', ΑΧ επιβάλλοντας σε αυτή «ειδικές επιβαρύνσεις». Ζήτησε από την Επιτροπή να διαπιστώσει, με βάση το άρθρο 88 ΑΧ, παράβαση εκ μέρους της Γαλλικής Δημοκρατίας των προβλεπομένων από τη συνθήκη αυτή υποχρεώσεων και να την υποχρεώσει:

«— να αναγνωρίσει ότι η εταιρία Lormines δεν είναι πλέον δικαιούχος των προς αυτήν παραχωρήσεων και εκμισθώσεων από την ημερομηνία της πραγματικής εγκαταλείψεώς τους·

— να αναγνωρίσει ότι, από της πραγματικής εγκαταλείψεως των προς αυτήν παραχωρήσεων και εκμισθώσεων, η εταιρία Lormines δεν μπορεί να βαρύνεται με τεκμήριο ευθύνης·

— να παύσει να επιβάλλει στην εταιρία Lormines οποιαδήποτε επιβάρυνση με βάση τις ως άνω παραχωρήσεις και εκμισθώσεις·

— να αποζημιώσει την εταιρία Lormines για τις επιβαρύνσεις που της επιβλήθηκαν από τις πραγματικές εγκαταλείψεις των προς αυτήν παραχωρήσεων και εκμισθώσεων».

13 Στο τέλος της καταγγελίας της, διατύπωσε την επιθυμία να τηρείται ενήμερη των διαβημάτων στα οποία η Επιτροπή «θα προβεί έναντι της Γαλλικής Δημοκρατίας».

- 14 Με το από 30 Μαρτίου 2001 έγγραφό της, το οποίο ο δικηγόρος της αιτούσας δηλώνει ότι έλαβε στις 20 Απριλίου 2001, η Επιτροπή, με υπογράφοντα τον διευθυντή της διευθύνσεως «Κρατικές ενισχύσεις II» της Γενικής Διευθύνσεως «Ανταγωνισμός», απάντησε ως εξής:

«Με βάση τις διαθέσιμες πληροφορίες, οι υπηρεσίες της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού κατέληξαν ότι η υπόθεση δεν εμπίπτει στο κοινοτικό δίκαιο, αλλά αποκλειστικώς στο γαλλικό δίκαιο. Συγκεκριμένα, τα καταγγεληθέντα μέτρα, που αφορούν τους επιβληθέντες από το γαλλικό κράτος όρους για την παραίτηση των ασκούντων την εκμετάλλευση εταιριών από τις μεταλλευτικές παραχωρήσεις, δεν αποτελούν μέτρα εφαρμογής ειδικά για τις επιχειρήσεις ΕΚΑΧ. Εμπίπτουν στους τομείς της ασφάλειας και της αστικής ευθύνης, τομείς οι οποίοι ανάγονται στην αρμοδιότητα των κρατών μελών και όχι της Κοινότητας. Οι επιχειρήσεις ΕΚΑΧ δεν εξαιρούνται από τις υποχρεώσεις που επιβάλλουν τα κράτη μέλη για λόγους γενικού συμφέροντος όπως η ασφάλεια, η αστική ευθύνη ή το περιβάλλον. Οι οφειλόμενες σε αυτά δαπάνες δεν μπορούν, επομένως, να θεωρηθούν ως ειδικές επιβαρύνσεις που επιβάλλονται στις επιχειρήσεις ΕΚΑΧ με βάση το άρθρο 4, [στοιχείο] γ', [ΑΧ].

Σε περίπτωση που έχετε νέα στοιχεία αποδεικνύοντα το αντίθετο, σας παρακαλώ να τα γνωστοποιήσετε στις υπηρεσίες μου το ταχύτερο δυνατόν.»

- 15 Με έγγραφο της 9ης Μαΐου 2001, ο δικηγόρος της αιτούσας απάντησε στο έγγραφο της Επιτροπής. Αφού ασχολήθηκε με την έννοια των κατά το άρθρο 4, στοιχείο γ', ΑΧ «ειδικών επιβαρύνσεων» και την επιβολή επιβαρύνσεων μόνο στις επιχειρήσεις που αφορά η Συνθήκη ΕΚΑΧ, ισχυρίστηκε ότι συντρέχει περίπτωση δυσμενούς διακρίσεως αντίθετης προς το άρθρο 4, στοιχείο β', ΑΧ. Κατέληξε ως εξής: «Για τον λόγο αυτό, εφόσον είναι αναγκαίο και προς εφαρμογή τον άρθρο 35 [ΑΧ], καλώ την Επιτροπή να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που

υπέχει από τα άρθρα 4, [στοιχείο] β', [AX] και 86 [AX]». Ζήτησε επίσης να διαταχθούν τα ίδια ακριβώς μέτρα που απαριθμήσε ήδη στην από 9 Φεβρουαρίου 2001 καταγγελία.

- 16 Με έγγραφο της 10ης Ιουλίου 2001, που ο δικηγόρος της αιτούσας δηλώνει ότι έλαβε στις 19 Ιουλίου 2001, η Επιτροπή, με υπογράφοντα τον διευθυντή της διευθύνσεως «Πολιτική επιχειρήσεων και περιβάλλοντος, εκμετάλλευση των φυσικών πόρων και ιδιαίτερες βιομηχανίες» της Γενικής Διευθύνσεως «Επιχειρήσεις», απάντησε ως εξής:

«Με το από 14 Μαΐου 2001 έγγραφό σας, επικαλείστε, επικουρικώς, δυσμενή διάκριση, αντίθετη προς το άρθρο 4, [στοιχείο] β', [AX], εις βάρος της Lormines. Το ζήτημα αυτό εξετάσθηκε από τις αρμόδιες υπηρεσίες μου. Εντούτοις, το άρθρο 4, [στοιχείο] β', [AX] αφορά αποκλειστικώς τις πωλήσεις προϊόντων ΕΚΑΧ. Η εφαρμογή της γενικής αρχής της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων συγκεκριμενοποιήθηκε με το άρθρο 60 (τιμές πωλήσεως) και 70 (δαπάνες μεταφοράς). Επομένως, οι ειδικές επιβαρύνσεις λόγω της παραιτήσεως εκ μέρους των ασκουσών την εκμετάλλευση εταιριών από τις μεταλλευτικές παραχωρήσεις δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4, [στοιχείο] β', [AX].

Όσον αφορά τα υπόλοιπα σημεία της καταγγελίας σας, παραπέμπω στην απάντηση της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού, η οποία περιλαμβάνεται στο έγγραφό της της 30ής Μαρτίου 2001.»

Διαδικασία

- 17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Μαΐου 2001, το οποίο πρωτοκολλήθηκε με αριθμό T-107/01, η αιτούσα άσκησε προσφυγή με την οποία ζήτησε την ακύρωση, αφενός, της από 21 Απριλίου 2001 σιωπηρής αποφά-

σεως με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να κάνει δεκτή την από 9 Φεβρουαρίου 2001 καταγγελία της και, αφετέρου, της από 30 Μαρτίου 2001 αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία το κοινοτικό αυτό όργανο αρνήθηκε να κάνει δεκτή την ίδια καταγγελία.

- 18 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στις 19 Ιουνίου 2001, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου κατά της εν λόγω προσφυγής. Με διάταξη του Πρωτοδικείου της 11ης Οκτωβρίου 2001 αποφασίστηκε να συνεξετασθεί η ένσταση απαραδέκτου με την ουσία της διαφοράς.
- 19 Το υπόμνημα ανταπαντήσεως στην υπόθεση Τ-107/01 κατατέθηκε στις 23 Μαΐου 2002.
- 20 Με δικόγραφο κατατεθέν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 31 Ιουλίου 2001 και πρωτοκολληθέν με τον αριθμό Τ-175/01, η αιτούσα άσκησε προσφυγή με την οποία ζήτησε την ακύρωση, αφενός, της από 9 Ιουλίου 2001 σιωπηρής αποφάσεως, με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να δεχθεί την από 9 Μαΐου 2001 καταγγελία της και, αφετέρου, της από 10 Ιουλίου 2001 αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία το κοινοτικό αυτό όργανο αρνήθηκε να δεχθεί την ίδια καταγγελία.
- 21 Με χωριστό δικόγραφο κατατεθέν στις 12 Οκτωβρίου 2001, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου κατά της ως άνω προσφυγής. Με διάταξη του Πρωτοδικείου της 12ης Μαρτίου 2002 αποφασίστηκε να συνεξετασθεί η ένσταση απαραδέκτου με την ουσία της διαφοράς.
- 22 Η Επιτροπή κατέθεσε το υπόμνημά της αντικρούσεως στην υπόθεση Τ-175/01 στις 23 Μαΐου 2002.

23 Με χωριστό δικόγραφο κατατεθέν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Μαΐου 2002 και πρωτοκολληθέν με αριθμούς T-107/01 R και T-175/01 R, η αιτούσα υπέβαλε αίτηση προσωρινών μέτρων με την οποία ζήτησε:

«— να διαταχθεί η αναστολή εκτελέσεως των αποφάσεων της 30ής Μαρτίου, 21ης Απριλίου, 9ης και 10ης Ιουλίου 2001, με τις οποίες η Επιτροπή αρνήθηκε να διαπιστώσει την παράβαση εκ μέρους της Γαλλίας των άρθρων 4, [στοιχεία] β' και γ', [AX] και 86 [AX] και να υποχρεωθεί να επανορθώσει σύμφωνα με τα αναφερόμενα από την Lormines στις από 9 Φεβρουαρίου και 9 Μαΐου 2001 οχλήσεις της μέτρα·

— να υποχρεωθεί η Επιτροπή να λάβει απόφαση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 88 [AX], διαπιστώνουσα την παράβαση εκ μέρους της Γαλλίας των άρθρων 4, [στοιχεία] β' και γ', [AX] και 86 [AX], εις βάρος της Lormines, εντός προθεσμίας ενός μηνός από τη διάταξη περί παρεμβάσεως ή, εν πάση περιπτώσει, πριν από τη λήξη της Συνθήκης ΕΚΑΧ, στις 23 Ιουλίου 2002·

— να υποχρεωθεί η Επιτροπή να λάβει απόφαση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 88 [AX] [...] εντός προθεσμίας ενός μηνός από τη διάταξη περί παρεμβάσεως και, εν πάση περιπτώσει, πριν από τη λήξη της Συνθήκης ΕΚΑΧ, στις 23 Ιουλίου 2002, υποχρεώνουσα τη Γαλλία να παύσει την εκ μέρους της παράβαση των άρθρων 4, [στοιχεία] β' και γ', [AX] και 86 [AX] και, ιδίως:

— να αναγνωρίσει ότι η Lormines δεν είναι πλέον δικαιούχος των προς αυτήν παραχωρήσεων και εκμισθώσεων από της ημερομηνίας της πραγματικής εγκαταλείψεώς τους·

- να αναγνωρίσει ότι, από της πραγματικής εγκαταλείψεως των προς αυτήν παραχωρήσεων και εκμισθώσεων, η Lormines δεν μπορεί να βαρύνεται με τεκμήριο ευθύνης·
- να σταματήσει να επιβάλλει στη Lormines οποιαδήποτε επιβάρυνση με βάση τις εν λόγω παραχωρήσεις και εκμισθώσεις·
- να αποζημιώσει τη Lormines για τις επιβαρύνσεις που της επιβλήθηκαν από την πραγματική εγκατάλειψη των προς αυτήν παραχωρήσεων και εκμισθώσεων.»

- 24 Η Επιτροπή κατέθεσε γραπτές παρατηρήσεις επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στις 14 Ιουνίου 2002.
- 25 Με βάση την υπόψη του δικογραφία, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων εκτιμά ότι διαθέτει όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αποφανθεί επί της παρούσας αιτήσεως προσωρινών μέτρων, χωρίς να χρειάζεται να ακούσει τις προφορικές εξηγήσεις των διαδίκων.

Σκεπτικό

- 26 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 39, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, ΑΧ και του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο δύναται, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την

αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή να διατάξει τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.

27. Εν προκειμένω, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων θεωρεί ότι πρέπει, καταρχάς, να εξετασθεί αν η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων είναι παραδεκτή.

Επιχειρήματα των διαδίκων

Επί του παραδεκτού των κυρίων προσφυγών

28. Η αιτούσα περιορίζεται να τονίσει ότι πληρούνται οι προβλεπόμενες από το άρθρο 104, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προϋποθέσεις.
29. Η Επιτροπή θεωρεί ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί, δεδομένου ότι οι προσφυγές στις οποίες στηρίζεται είναι προδήλως απαράδεκτες. Η επιχειρηματολογία της διαρθρώνεται γύρω από τέσσερις λόγους απαραδέκτου.
30. Πρώτον, η αιτούσα, η οποία δεν ασκεί πλέον δραστηριότητα επιπίπτουσα στη Συνθήκη ΕΚΑΧ, δεν είναι επιχείρηση υπό την έννοια του άρθρου 80 της Συνθήκης αυτής. Επομένως, δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς.

- 31 Δεύτερον, οι στηριζόμενες στο άρθρο 35 ΑΧ προσφυγές είναι απαράδεκτες, στο μέτρο που η προς την Επιτροπή αίτηση να λάβει απόφαση δεν υποβλήθηκε εντός ευλόγου προθεσμίας. Εν προκειμένω, η αιτούσα απευθύνθηκε στην Επιτροπή πολύ μετά την επέλευση των γεγονότων στα οποία οφείλεται η προβαλλόμενη παράβαση των απορρεουσών από τη Συνθήκη ΕΚΑΧ υποχρεώσεων εκ μέρους των γαλλικών αρχών.
- 32 Τρίτον, οι στηριζόμενες στο άρθρο 35 ΑΧ προσφυγές είναι επίσης απαράδεκτες διότι δεν τέθηκε προηγούμενος ζήτημα περί αδράνειας της Επιτροπής. Στο πλαίσιο της επιχειρηματολογίας αυτής, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι τα από 9 Φεβρουαρίου και 9 Μαΐου 2001 έγγραφα δεν μπορούν να θεωρηθούν ως περιλαμβάνοντα όχληση προς αυτήν να ενεργήσει. Εν πάση περιπτώσει, τονίζει ότι, υπό περιστάσεις όπως αυτές της παρούσας διαφοράς, η όχληση προς την Επιτροπή να ενεργήσει με βάση το άρθρο 35 ΑΧ στο πλαίσιο των εξουσιών που της παρέχονται με το άρθρο 88 ΑΧ θα ισοδυναμούσε με υποχρέωσή της να εκδώσει «δεσμευτική πράξη», η οποία δεν μπορεί παρά να είναι, λαμβανομένων υπόψη των αναγκαίων προθεσμιών για την ολοκλήρωση της επιβαλλόμενης από το άρθρο αυτό διαδικασίας, πράξη απορρίπτουσα το προβληθέν αίτημα. Η ερμηνεία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 33 Τέταρτον, οι στηριζόμενες στο άρθρο 33 ΑΧ προσφυγές είναι απαράδεκτες, διότι τα από 30 Μαρτίου και 10 Ιουνίου 2001 έγγραφα της Επιτροπής δεν αποτελούν πράξεις υποκείμενες σε προσφυγή. Ακόμα και αν υποτεθεί ότι το από 10 Ιουλίου 2001 έγγραφο πρέπει να θεωρηθεί ως ρητή απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας της αιτούσας, έχει απλώς επιβεβαιωτικό προηγούμενης πράξεως χαρακτήρα, ήτοι της από 9 Ιουλίου 2001, σιωπηρής αποφάσεως με την οποία δεν έγινε δεκτή η από 9 Μαΐου 2001 καταγγελία της αιτούσας.

Επί του παραδεκτού των αιτημάτων της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων

- 34 Η αιτούσα υπενθυμίζει ότι με την αίτησή της ασφαλιστικών μέτρων ζητεί να διαταχθεί η Επιτροπή να ανταποκριθεί, πριν από την ημερομηνία λήξεως της Συνθήκης

ΕΚΑΧ, ήτοι στις 23 Ιουλίου 2002, στις από 9 Φεβρουαρίου και 9 Μαΐου 2001 οχλήσεις. Προσθέτει ότι, αν το Πρωτοδικείο δεχθεί την παρούσα αίτηση, η Επιτροπή οφείλει να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τα άρθρα 4, στοιχεία β' και γ', ΑΧ και 86 ΑΧ και να διατάξει αυτό το κράτος μέλος να επανορθώσει, σύμφωνα με τα μέτρα των οποίων τη λήψη ζητεί η αιτούσα με τις δύο οχλήσεις της.

35 Στη συνέχεια, θεωρεί, στηριζόμενη στις σκέψεις 44 έως 46 της διατάξεως του Προέδρου του Δικαστηρίου της 3ης Μαΐου 1996, C-399/95 R, Γερμανία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. I-2441), ότι το άρθρο 39 ΑΧ δεν αποκλείει να διαταχθεί η αναστολή εκτελέσεως απορριπτικών αποφάσεων ούτε να διαταχθεί το καθού κοινοτικό όργανο, του οποίου η αρνητική απόφαση προσβάλλεται, να δεχθεί το αίτημα που του υποβλήθηκε (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Νοεμβρίου 1996, C-68/95, T. Port, Συλλογή 1996, σ. I-6065, σκέψεις 59 και 60).

36 Τέλος, ισχυρίζεται ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων αποτελεί στο εξής το μοναδικό μέσο με το οποίο μπορεί να επιτύχει δικαστική προστασία των δικαιωμάτων που της αναγνωρίζει η Συνθήκη ΕΚΑΧ, αφού αυτή λήγει στις 23 Ιουλίου 2002, και ότι, λαμβανομένης υπόψη της προσεχούς λήξεως, η Επιτροπή δεν θα μπορεί πλέον να εκτελέσει, στο πλαίσιο της ασκήσεως των ιδίων εξουσιών που της παρέχονται με τη συνθήκη αυτή, απόφαση ακυρώνουσα τις προσβαλλόμενες αποφάσεις. Εντούτοις, η αποδοχή της παρούσας αιτήσεως είναι σύμφωνη με τη νομολογία κατά την οποία τα ασφαλιστικά μέτρα μπορούν να χρησιμοποιηθούν προκειμένου να τεθεί τέρμα σε δράση ή παράλειψη, ο κολασμός της οποίας επιδιώκεται με την κύρια προσφυγή (διατάξεις του Δικαστηρίου της 21ης Μαΐου 1977, 31/77 R και 53/77 R, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Rec. 1977, σ. 921· της 22ας Μαΐου 1977, 61/77 R, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας, Rec. 1977, σ. 937· της 13ης Ιουλίου 1977, 61/77 R II, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας, Rec. 1977, σ. 1411, και της 29ης Ιουνίου 1994, C-120/94 R, Επιτροπή κατά Ελλάδας, Συλλογή 1994, σ. I-3037). Η νομολογία αυτή αναδεικνύει τη σχετικότητα της επιταγής περί προσωρινού χαρακτήρα των μέτρων που διατάσσει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων. Ως προς το ζήτημα αυτό, η αιτούσα υπογραμμίζει ότι τα αιτούμενα προσωρινά μέτρα θα παύσουν να ισχύουν σε περίπτωση απορρίψεως των προσφυγών επί της ουσίας ή σε περίπτωση μεταγενέστερης ακυρώσεως από το Δικαστήριο της αποφάσεως της Επιτροπής περί διαπιστώσεως της παραβάσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας.

37 Η Επιτροπή παρατηρεί, προκαταρκτικώς, ότι η παρούσα αίτηση υποβλήθηκε, αντιστοίχως, πλέον των δώδεκα μηνών και περίπου δέκα μήνες μετά την ημερομηνία

κατά την οποία το Πρωτοδικείο επιλήφθηκε των υποθέσεων T-107/01 και T-175/01. Υπογραμμίζει, συναφώς, ότι το συμφέρον για την κίνηση της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων και η χρησιμότητά της δεν συμβιβάζονται με υπερβολική καθυστέρηση (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 11ης Απριλίου 1960, 3/58 έως 18/58, 25/58 και 26/58, Barbara Erzbergbau κ.λπ. κατά Ανωτάτης Αρχής, Rec. 1960, σ. 459).

38 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, στη συνέχεια, ότι, καίτοι η δυνατότητα να διαταχθούν προσωρινά μέτρα δεν περιορίζεται από τα προβλεπόμενα στο πλαίσιο ορισμένων προσφυγών, η χορήγηση τέτοιων μέτρων προφανώς περιορίζεται, στην πράξη, στις απευθείας προσφυγές. Συνεπώς, έχει αναγνωριστεί η δυνατότητα λήψεως προσωρινών μέτρων σε συνάρτηση με προσφυγή λόγω παραλείψεως (προπαρατεθείσα διάταξη της 22ας Μαΐου 1997, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας), αυτή δε συνεπάγεται την αναστολή των εθνικών νομοθετικών μέτρων και/ή τον καθορισμό των ακριβών πλαισίων δράσεως της εθνικής διοικήσεως. Εντούτοις, κατά την Επιτροπή, αν και η δυνατότητα διαταγής προσωρινών μέτρων σε προσφυγή κατά παραλείψεως έχει κατ' αρχήν αναγνωριστεί από το Δικαστήριο (προπαρατεθείσα απόφαση T. Port) και το Πρωτοδικείο (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 21ης Μαρτίου 1997, T-79/96 R, Camar κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-403, σκέψη 44), η αιτούσα δεν αναφέρθηκε σε καμία υπόθεση στο πλαίσιο της οποίας έγινε χρήση της δυνατότητας αυτής.

39 Εν προκειμένω, το αντικείμενο των αιτούμενων μέτρων καθιστά απαράδεκτη την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

40 Συγκεκριμένα, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι οι από 30 Μαρτίου, 21 Απριλίου, 9 και 10 Ιουλίου 2001 αποφάσεις αποτελούν αποφάσεις με τις οποίες αυτή αρνήθηκε να δώσει συνέχεια στις αιτήσεις που της υποβλήθηκαν. Οι αποφάσεις αυτές, εκ της ίδιας της φύσεώς τους, δεν περιλαμβάνουν καθεαυτές διαταγή και δεν συνεπάγονται εκτέλεση. Εν πάση περιπτώσει, η αναστολή εκτελέσεως των αποφάσεων αυτών δεν μπορεί να ισοδυναμεί με την έκδοση της πράξεως που αρνήθηκε η Επιτροπή (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1969, 50/69 R, Γερμανία κατά Επιτροπής, Rec. 1969, σ. 449, 451). Συνεπώς, υποστηρίζει η Επιτροπή, οι αποφάσεις αυτές δεν μπορούν εκ της φύσεώς τους να αποτελέσουν αντι-

κείμενο μέτρου αναστολής εκτελέσεως, η δε παρούσα αίτηση είναι, συναφώς, απαράδεκτη.

- 41 Όσον αφορά τα υπόλοιπα αιτούμενα προσωρινά μέτρα (βλ., ανωτέρω, σκέψη 23), όπως διευκρινίστηκαν στο δικόγραφο της αιτήσεως (βλ., ανωτέρω, σκέψη 34), αποτελούν διαταγές με τις οποίες σκοπείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή, αφενός, να διαπιστώσει την παράβαση εκ μέρους της Γαλλίας διαφόρων υποχρεώσεων απορρεουσών από το κοινοτικό δίκαιο και, αφετέρου, να υποχρεωθεί το εν λόγω κράτος μέλος να λάβει τέσσερα μέτρα. Τα αιτήματα αυτά αντιστοιχούν απολύτως σε αυτά που η αιτούσα υπέβαλε στην Επιτροπή με τα από 9 Φεβρουαρίου και 9 Μαΐου 2001 έγγραφά της.
- 42 Όμως, εκτιμά η Επιτροπή, δεν θα ήταν σύμφωνο προς τις αρχές που διέπουν την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των διαφόρων οργάνων της Κοινότητας, κατά την βούληση των συντακτών της Συνθήκης, να μπορεί ο κοινοτικός δικαστής να επιβάλλει στην Επιτροπή να δεχθεί την αίτηση προσωρινών μέτρων που της έχει υποβληθεί (διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 1989, T-131/89 R, Cosimex κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. II-1, σκέψεις 11 και 12, και της 21ης Οκτωβρίου 1996, T-107/96 R, Pantochim κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1361, σκέψη 43).
- 43 Επί πλέον, η λήψη των αιτούμενων προσωρινών μέτρων θα προδικάζε την απόφαση του Πρωτοδικείου επί της ουσίας. Όσον αφορά τα αποτελέσματα των μέτρων αυτών, δεν θα έπαυαν με την έκδοση της αποφάσεως, αφού το Πρωτοδικείο καλείται να αποφανθεί επί της νομιμότητας της αποφάσεως περί απορρόφησης των αιτήσεων της αιτούσας και όχι επί της νομιμότητας της αποφάσεως της οποίας η έκδοση θα επιβαλλόταν κατά τον τρόπο αυτό στην Επιτροπή. Συνεπώς, τα αιτούμενα μέτρα δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν προσωρινά (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 3ης Μαρτίου 1998, T-610/97 R, Carlsen κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-485, σκέψη 56).

- 44 Για τους λόγους αυτούς, είναι πρόδηλο ότι τα αιτούμενα προσωρινά μέτρα δεν εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων. Η Επιτροπή υποστηρίζει, κατά συνέπεια, ότι η παρούσα αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

- 45 Η παρούσα αίτηση ασφαλιστικών μέτρων έχει διπλό αντικείμενο.
- 46 Με την αίτηση αυτή, η αιτούσα σκοπεί να επιτύχει, καταρχάς, την αναστολή εκτέλεσεως τεσσάρων «αποφάσεων», της 30ής Μαρτίου, 21ης Απριλίου, 9ης και 10ης Ιουλίου 2001, με τις οποίες η Επιτροπή αρνήθηκε να διαπιστώσει την παράβαση εκ μέρους της Γαλλικής Δημοκρατίας των άρθρων 4, στοιχεία β' και γ', ΑΧ και 86 ΑΧ και να την υποχρεώσει να επανορθώσει κατά την έννοια που προτείνει η αιτούσα με τα από 9 Φεβρουαρίου και 9 Μαΐου 2001 έγγραφά της.
- 47 Όπως προκύπτει από το άρθρο 35 ΑΧ, οι σιωπηρές αρνητικές αποφάσεις της 21ης Απριλίου και της 9ης Ιουλίου 2001 θεωρούνται ότι προκύπτουν από τη σιωπή της Επιτροπής κατά τη λήξη της προθεσμίας δύο μηνών μετά την προσηγηθείσα όχληση προς ενέργεια. Όσον αφορά τα έγγραφα της 30ής Μαρτίου και της 10ης Ιουλίου 2001, η αιτούσα εκτιμά ότι αποτελούν έκφραση ρητής αρνήσεως να διαπιστωθεί η παράβαση εκ μέρους της Γαλλικής Δημοκρατίας και έχουν τον χαρακτήρα αποφάσεως.

Επομένως, στο μέτρο που το κοινό αποτέλεσμα των τεσσάρων «αποφάσεων» έγκειται στην άρνηση της Επιτροπής να λάβει τα μέτρα που της ζήτησε η προσφεύγουσα προκειμένου να παύσουν οι παραβιάσεις της Συνθήκης ΕΚΑΧ που, κατά τους ισχυρισμούς της, διέπραξε η Γαλλική Δημοκρατία, η αιτούμενη αναστολή εκτελέσεως αφορά αρνητικές πράξεις. Εντούτοις, πρέπει να υπομνηστεί ότι, καταρχήν, η αίτηση αναστολής εκτελέσεως δεν είναι νοητή κατά αρνητικής διοικητικής πράξεως, δεδομένου ότι η αναστολή δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα τη μεταβολή της καταστάσεως του αιτούντος [βλ., μεταξύ άλλων, διατάξεις του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Δικαστηρίου της 31ης Ιουλίου 1989, C-206/89 R, S. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 2841, σκέψη 14· διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 30ής Απριλίου 1997, C-89/97 P(R), Moccia Irme κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-2327, σκέψη 45, και της 21ης Φεβρουαρίου 2002, C-486/01 P(R) και C-488/01 P(R), Front national και Martinez κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-1843, σκέψη 73].

Εν προκειμένω, η αναστολή εκτελέσεως των προσβαλλομένων πράξεων δεν θα είχε ως αποτέλεσμα να υποχρεωθεί η Επιτροπή να διαπιστώσει την προβαλλόμενη παράλειψη. Έτσι, δεν παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον για την αιτούσα και, επομένως, δεν μπορεί να διαταχθεί από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων.

Δεύτερον, η παρούσα αίτηση έχει ως αντικείμενο να ληφθούν προσωρινά μέτρα με τα οποία θα διαταχθεί η Επιτροπή, αφενός, να διαπιστώσει, πριν από τις 23 Ιουλίου 2002, την παράβαση εκ μέρους της Γαλλικής Δημοκρατίας των απορρεουσών από τη Συνθήκη ΕΚΑΧ υποχρεώσεων και, αφετέρου, να διατάξει το εν λόγω κράτος μέλος να επανορθώσει την εν λόγω παράλειψη διά της λήψης τεσσάρων μέτρων.

Καταρχάς, πρέπει να διαπιστωθεί ότι, κατά το σύστημα που καθιερώνει το άρθρο 88 ΑΧ, μόνον αν η Επιτροπή «θεωρεί» ότι ένα κράτος μέλος παρέβη υποχρέωσή του εκ της Συνθήκης αυτής, μπορεί να διαπιστώσει την εν λόγω παράβαση με

αιτιολογημένη απόφαση, αφού παράσχει τη δυνατότητα στο κράτος αυτό να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του.

52. Επί πλέον, το αιτούμενο προσωρινό μέτρο που συνίσταται στο να διαταχθεί η Επιτροπή να διαπιστώσει την παράλειψη έχει ακριβώς το ίδιο περιεχόμενο και τα ίδια αποτελέσματα με το μέτρο το οποίο, κατά την αιτούσα, η Επιτροπή παρανόμως αρνήθηκε να λάβει. Επομένως, η αιτούσα σκοπεί προδήλως να επιτύχει από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων αυτό που δεν πέτυχε από την Επιτροπή, δεδομένου ότι τα υποβληθέντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων αιτήματα είναι διατυπωμένα κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο με τα αιτήματα που περιλαμβάνονται στα έγγραφα της 9ης Φεβρουαρίου και της 9ης Μαΐου 2001. Ενόψει των περιστάσεων αυτών, η αιτούσα καταλήγει διά της επιχειρηματολογίας της να υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι, όταν η Επιτροπή αρνείται να διαπιστώσει την παράβαση κράτους μέλους βάσει του άρθρου 88 ΑΧ και ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων επιλαμβάνεται αιτήσεως προσωρινών μέτρων προς αντιμετώπιση των συνεπειών της αρνήσεως αυτής, πρέπει να υποκαθιστά την Επιτροπή στην εφαρμογή του ως άνω άρθρου 88 ΑΧ.
53. Όμως, το μέτρο αυτό, αν διατασσόταν, θα αποτελούσε παρέμβαση στην άσκηση της εξουσίας που έχει το κοινοτικό αυτό όργανο, ασυμβίβαστη με την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των διαφόρων οργάνων της Κοινότητας, κατά τη βούληση των συντακτών της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Επομένως το μέτρο αυτό δεν μπορεί να ληφθεί (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 2ας Οκτωβρίου 1997, T-213/97 R, Eurocoton κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1997, σ. II-1609, σκέψη 40).
54. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι η επιχειρηματολογία της αιτούσας, στο μέτρο που θεμελιώνεται στην προπαρατεθείσα απόφαση T. Port, δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, δεν μπορεί οπωσδήποτε να συναχθεί από την απόφαση αυτή ότι τα προσωρινά μέτρα προς αποκατάσταση της παραλείψεως κοινοτικού οργάνου συνίστανται στο να διαταχθεί αυτό να διαπιστώσει την παράβαση του κοινοτικού δικαίου που προηγουμένως προέβλεπε ο αιτών διά της καταγγελίας που του υπέβαλε.

- 55 Στην απόφαση αυτή, το Δικαστήριο τόνισε, κατ' ουσίαν, ότι το δικαίωμα δικαστικής προστασίας περιλαμβάνει, στο πλαίσιο προσφυγής κατά παραλείψεως ασκηθείσας από ιδιώτη, με βάση το άρθρο 232 ΕΚ, κατά κοινοτικού οργάνου που παράλειψε να εκδώσει «πράξη εκτός συστάσεως ή γνώμης», τη δυνατότητα να ζητηθεί από τον κοινοτικό δικαστή να λάβει προσωρινά μέτρα με βάση το άρθρο 243 ΕΚ.
- 56 Η εκτίμηση αυτή του Δικαστηρίου στηρίζεται στη Συνθήκη ΕΚ, στο πλαίσιο της οποίας αναγνωρίστηκε ότι δεν υφίστατο ο αναγκαίος σύνδεσμος μεταξύ της προσφυγής ακυρώσεως και της προσφυγής κατά παραλείψεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 302/87, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 5615, σκέψη 16). Συγκεκριμένα, η προσφυγή κατά παραλείψεως επιτρέπει να διαπιστωθεί η παράνομη παράλειψη ενός κοινοτικού οργάνου να εκδώσει πράξη, η οποία, κατά πάγια νομολογία (μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 10), δεν μπορεί να προσβληθεί με βάση το άρθρο 230 ΕΚ λόγω του προπαρασκευαστικού της χαρακτήρα. Επομένως, το οικείο κοινοτικό όργανο μπορεί να θέσει τέρμα στην παράλειψη διά μόνης της εκδόσεως πράξεως έχουσας προπαρασκευαστικό χαρακτήρα, και όχι κατ' ανάγκη διά της εκδόσεως πράξεως περατώνουσας την εν λόγω διοικητική διαδικασία με τον τρόπο που επιθυμεί ο αιτών (βλ., υπό την έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1997, C-282/95 P, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-1503).
- 57 Κατά τον ίδιο τρόπο, τα προσωρινά μέτρα που διατάζει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων μπορούν να επιτρέψουν την αποκατάσταση της παραλείψεως ενός κοινοτικού οργάνου χωρίς τα μέτρα αυτά να συνίστανται, κατ' αρχήν, όπως υποδεικνύεται, στο να διαταχθεί το κοινοτικό όργανο να δεχθεί την καταγγελία του αιτούντος.
- 58 Εν προκειμένω, η ικανοποίηση του αιτήματος που κυρίως προβάλλεται και το οποίο συνίσταται στο να υποχρεώσει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων την Επιτροπή να διαπιστώσει την παράβαση θα είχε ως αποτέλεσμα να τεθεί οριστικώς τέρμα στη διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως που προβλέπει το άρθρο 88 ΑΧ και, κατά συνέπεια, δεν θα είχε προσωρινό χαρακτήρα.

- 59 Τέλος, όσον αφορά ειδικότερα το αιτούμενο μέτρο που συνίσταται στο να διαταχθεί η Επιτροπή να διατάξει τη Γαλλική Δημοκρατία να επανορθώσει την προβαλλόμενη παράβαση διά της λήψεως τεσσάρων μέτρων, πρέπει επίσης να διαπιστωθεί ότι, αν ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεχόταν την αίτηση αυτή, θα απευθυνόταν, στην πραγματικότητα, στο οικείο κράτος μέλος.
- 60 Δεν εμπίπτει, όμως, στην αρμοδιότητα του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να διατάσσει τέτοια προσωρινά μέτρα όταν, όπως εν προκειμένω, η κύρια προσφυγή προς την οποία συναρτάται η αίτηση σκοπεύει την ακύρωση «αποφάσεων» του καθού κοινοτικού οργάνου. Συγκεκριμένα, τα αιτούμενα προσωρινά μέτρα ζητούνται παραδεκτώς, κατ' αρχήν, μόνο αν εντάσσονται στο πλαίσιο της απόφασεως που πιθανολογείται ότι θα εκδώσει τελικώς το Πρωτοδικείο, δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 34 AX και 35 AX και εφόσον αφορούν τη σχέση μεταξύ των διαδίκων, εν προκειμένω της αιτούσας και της Επιτροπής.
- 61 Εν πάση περιπτώσει, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεν μπορεί να διατάξει την Επιτροπή να απευθύνει διαταγές σε κράτος μέλος, δεδομένου ότι το άρθρο 88 AX δεν προβλέπει ότι η Επιτροπή είναι αρμόδια να διατάζει τέτοια μέτρα, ακόμα και στην περίπτωση που το οικείο κράτος μέλος δεν προέβη στην εκπλήρωση της υποχρεώσεώς του εντός της καθορισθείσας προς τον σκοπό αυτό από το ως άνω κοινοτικό όργανο προθεσμίας.
- 62 Ενόψει των προπαρατεθέντων και υπό τη ρητή επιφύλαξη της σχετικής με τους λόγους απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή στο πλαίσιο των κυρίων προσφυγών εκτιμήσεως, η παρούσα αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.**
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 11 Ιουλίου 2002.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf